

Ora op het Circuit des 25 bosses

Met Pasen gingen Ora en ik, samen met nog 2 vrienden, wandelen in Fontainebleau, een aanrader voor eenieder die eens iets wat avontuurlijkers wil doen met de hond.

Het onmetelijke woud rondom Fontainebleau is het boulderparadijs voor de extreem-klimmers. Ontelbare rotsmassieven liggen hier verspreid op evenveel heuvels. De rotsmassieven bestaan hier niet uit één grote rotsformatie, maar uit een verzameling van rotsblokken van 3 tot 5 of tot 10 meter hoogte. Alle moeilijkheidsgraden van het klimmen worden hier uitgeprobeerd. Bovendien vertonen sommige rotsen duidelijk beelden zoals een kikker of zoals de alombekende olifant.

Ook de wandelaars vinden hier hun gading. Naast de gewone paden door het bos, zijn er ook de kleine paadjes die je langs de rotsmassieven brengen. Het kunnen gemakkelijke paadjes zijn maar de moeilijkheidsgraad van deze paadjes zal dikwijls aardig wat van je conditie verlangen.

Zo hadden we die Paaszondag gekozen voor een niet te onderschatten tocht 'Le Circuit des 25 bosses', vrij vertaald als het parcours van de 25 heuvels. Deze tocht ligt in het Massif des Trois Pignons in Noisy-sur-Ecole, in het westen van het woud van Fontainebleau. 22 kilometers met een hoogteverschil van 950 meter lagen op ons te wachten.

Ora liep al direct voorop. Het was of ze doorhad dat het warme voorjaar al het bergseizoen inleidt. Alsof Ora zelf de fijne rode markeringsstreepjes interpreteert kiest ze de juiste weg die we moeten volgen tussen de rotsen. De streepjes zijn veelvuldig aanwezig. Dat is ook nodig want het parcours verloopt niet enkel over de rotsen, ook in smalle spleten tussen de rotsen of soms onder de rotsen.

Als je op een bepaald moment denkt 'hier wordt het pad gemakkelijk', kan je er op zweren dat je verkeerd zit en je terug moet gaan uitkijken naar de rode merktekens die je beslist wat moeilijkers voorschotelen.

Ora voelde zich duidelijk in haar nopjes. En als er al eens een rotspartij wat te hoog was, ging ze gauw met haar voorpoten er tegenaan gaan staan, met de uitnodiging om haar even een hulpje te geven door haar onder haar bips op te tillen zodat ze verder kon.

Bij grote sprongen naar beneden geef ik ook wel graag hulp om haar gewrichten toch wat te sparen. Zonder schrik springt ze in mijn armen, zodat ik ze kan opvangen en iets zachter op de grond kan zetten.

Het weer was zacht, bijna te warm en na 9 uren stappen was iedereen tevreden dat de cirkel van de rondtour eindelijk gesloten werd.

De volledige fotoreeks kan je vinden op:

<http://users.fulladsl.be/spb17806/index.html#Ora20110424>

Jo De Smedt